

פעם בעולם החדש

זה קרה ממש מזמן. העולם היה אז ממש חדש. אבל היו בו כבר הרבה דברים: הרים, יערות, אגמים. על בעלי חיים שונים שוטטו על האדמה, בשמיים עפו ציפורים, בנהרות שחו הדגים. והכל, היה נראה, טוב.

אך פעם מישהו אמר:

- אני לא מבין משהו... מי אצלינו הכי חשוב?

ופה התחילה המחלוקת.

- בואו אני אהיה הכי חשוב! – צלצלה הציפור בעלת כנפיים ענקיות ומקור מעוקל והחד. – אני עפה הכי גבוה מכולם!

- האם זה כל כך חשוב – לראות את העולם מלמעלה? – לא הסכימו אלה, שלא יכלו לעוף. – הרבה יותר חשוב להסתכל עליו מכאן – מהעשב, מהשיחים ומהעצים. או שהישר מהאדמה!

- הראשי צריך להיות מי שהצוואר שלו הוא הארוך ביותר, - אמר מנומר אחד, בעל צוואר ארוך עם קרניים. – כנראה, זה אני, - והוא גירד את קרניו בראש העץ הגדול.

- ובכן, זה תלוי בזווית ההתבוננות, - לחשה זאת, שזחלה על האדמה. – אם להסתכל מפה, - והיא טיפה הרימה את ראשה השטוח, - אז הצוואר שלי הוא ארוך יותר. כולי אני- צוואר. ואם להסתכל מפה, - רחוק בשיחים זז הסוף שלה, - הזנב שלי הכי ארוך. אולי, אני כולי- זנב.

- זנב לא יכול להיות עיקרי! – התנגדו נטולי הזנב.

- ואני רץ הכי מהר, - הכריז המנומר, הרזה והבעל פרווה חלקה. – מי שיוכל לעקוף אותי, הוא יהיה החשוב.

- אני הכי חזק על כדור הארץ, - אמרה חיה אפורה, גדולה עם אוזניים כמו של פיל.

- והנה שקר! לא נכון! – נשמע קול צרוד וגבוה, וכולם נאלצו להתכופף:

מי מציץ שם?

מישהו שחור יצא מן הסדק שמתחת לקרום העץ.

- היי, ענקיסתית! בואי תגידי! כמה כאלו, כמוך את מסוגלת להזיז מהמקום?

- כמה כמוני? – האפור קימץ את מצחו וגירד אותו בקצה האף הגמיש והארוך שלו.

- נו, ארבעה, לא פחות. אולי, אפילו חמש!

- אמרתי לכם: חלשלוש! – מי שחי מתחת לקרום שם את ידו על מותניו. – אם אתם רוצים לדעת, אני יכול להזיז חמישים כמוני בקלות! אז מי מבינינו יותר חזק? תעשו אותי אחראי!

- לעשות אחראי מישהו חנון כמוך? עדיף כבר שהזנב שלי יתנתק לי מהגוף! – אמר מישהו משמאל.

- למי קראת חנון? – זעם השחור הפצפון. בטנו רטטה, הידיים התחילו לזוז – ופה מסדק בקרום ופיעו אחיו.

- חבר'ה! מעליבים פה אותנו! קוראים לנו חנונים. אנחנו לא נסבול את זה, זה כבר יותר מידי! תנשכו את כולם!

- אבל אנחנו פה בייעוץ! אנחנו בוחרים אחראי... – ניסו לשנות את דעתו.

- אני אראה לכם חנון!

- אאוץ', הם באמת נושכים!

- אתה אשם בזה!

- ואתה נדחף לכל דבר!

ופה זה התחיל! נביחות, צרחות, צעקות... מישהו היכה במישהו. מישהו בעט במישהו. מישהו הוציא כדור צמר מהמעיל של השכן. מישהו איבד את זנבו. למישהו מחצו את הכפות הקדמיות.

העולם החדש רעד מהרעש. הרעש הלך וגדל נהיה יותר ויותר זועם. והנה הוא הגיע עד השמיים – כאילו אבן פגעה בו. השמיים מיד התרגזו, הבזיקו, רעמו. התחיל לרדת גשם. אך החיות, הציפורים, הנחשים, הלטאות, הצפרדעים עדיין המשיכו לריב...

***

רק ציפור אחת קטנטנה לא רצתה להיות הכי חשובה. היא ישבה בשקט על הענף של העץ והסתכלה בפחד, איך זורמים הנחלים על כדור הארץ, איך הם נקצפים, נשפכים, ממלאים חורים ושקעים במים, והעולם נהפך לרטוב ולא נעים.

- אך, מה לעשות, מה לעשות?

העץ הגדול הניף את ענפיו בעדינות. כנראה הוא יודע... בדיוק! עוד לפני הריב העץ הגדול התלחשש עם הרוח על משהו. אבל את השפה של הרוח מבינים רק העצים.

- תגיד לי, עץ גדול, מה הרוח סיפרה לך?

העץ חרק בעצב:

- מה הטעם בלספר לך? את קטנה וחלשה. וצריך לעוף רחוק.

- מתחננת אליך, תספר!

- ותצטרכי לעוף מתחת לגשם הקר. הנוצות שלך ירטבו. זה מאוד מסוכן.

- הרוח תחזיק אותי.

העץ חרק שוב וליטף את הציפור עם האצבע הירוקת עלים שלו.

- עופי, - אמר העץ, - להר הכחול אררט. שם תמצאי את מי שיכול לתקן את הכל. אם לא יאחר.

- אני אעוף כל כך מהר, כמו שאף פעם לא עפתי. אני אמצא אותו ואביא אותו לפה, - הציפור פרשה את כנפיה וטלטלה את הפוף הקטן שיש לה על הראש.

והעץ הגדול נאנח בעצב.

***

מיד אחרי שהציפור הקטנה יצאה מן העלים, התנפל עליה הגשם והכה אותה עם הטיפות הקרות והקשוחות בגב. אך הרוח הייתה במקום הנכון בזמן הנכון: היא מיד עפה לכיוון הציפור, ורצה אל העבר הטיפות החזקות של הגשם, עצרה אותן וכך הראתה לציפור את הכיוון.

הן עפו הרבה זמן. הציפור מעט התעייפה ובשקט שאלה:

- הר הכחול אררט רחוק מאיתנו?

אף אחד לא ענה לה. הגשם עוד לא הפסיק. הנוצות ממש נרטבו, ולכפות היה מאוד קר.

- איפה הר אארט? למשהו לא רואים אותה.

הציפור כבר מותשת לחלוטין. אבל אם תשב על הענף – אתה לא תצליח להמריא שוב.

- איפה הר אארט?

הרוח כבר בקושי החזיקה את הציפור המסכנה: היא נהיתה כבדה מידי, ועפה בגובה נמוך, כמעט על האדמה, וכבר יכלה לראות את השתקפותה בשלוליות.

- אררט, הר אררט! אי אפשר להגיע אלייך...

הציפור עם הפוף הקטן שוב פעם פרשה את כנפיה ונפלה לאדמה הרטובה.

***

- הציפור הזאת עפה הרבה זמן, - מי שישב מתחת להר הכחול אררט, הרים את הציפור מן האדמה, החזיק אותה בכפות ידיו והתחיל לחמם אותה על ידי נשיפת אוויר חם.

הציפור פתחה את עיניה ושמעה:

- ציצנית ססגונית! אני כל כך שמח לראות אותך! הייתי מאוד בודד פה ליד ההר הכחול אררט.

מה-מה-מה? ציצנית ססגונית? הכוחות מיד חזרו אל הציפור, והיא שרקה: "ציצניי-ית ססגונית, ציצניי-ית ססגונית, ציצניי-ית ססגונית! הוא קרא לי ציצנית ססגונית!"

הציפור שוב פעם התעופפה והתחילה להסתובב סביבו: צריך למהר! אפשר עדיין לתקן את הכל. רק אסור לאחר!

הם יצאו לדרך.

הדרך חזרה בשביל הציפור הייתה הרבה יותר קלה ומהנה. אם היא התעייפה, אז היא התיישבה על הכתף של מי שהלך לפניה. אם היה לה קפוא מתחת לגשם, מי שהלך אחריה שם עליה את כף ידו וחימם אותה.

והמים הגיעו. מתי שההר אררט נהיתה כבר ממש קטנה, המים כבר כיסו את הכפות רגליים של מי שהלך על האדמה. מתי שההר נעלם ברקע הכחול, המים הגיעו לו על הברכיים.

- לאן את לוקחת אותי ציצנית ססגונית קטנה?

ואז הרעש הגיע לאוזניהם.

- אלו חיות וציפורים. לא מצליחים להחליט, מי ביניהם יהיה האחראי.

חיות, ציפורים, ג'וקים, עכבישים הצטופפו יחד לגוש על גבעה לא כל כך גבוהה (לשם עדיין לא הגיעו המים) ועדיין המשיכו לצעוק:

- אני אהיה העיקרי!

- לא, אני!

ופה עפה ציצנית ססגונית קטנה אל האדמה, ואחריה הופיע מי שהוא הביא אותו. – תראו! תראו! חדש!, תראו איזה מוזר: בלי ציפורניים! בלי זנב! בלי כנפיים! והולך על הכפות האחוריות שלו.

קוראים לי בן אדם. הנה "בן", - והחדש הצביע על הגוף שלו. – ו"אדם" זה היצור הראשון שהלך על שתי רגליים. אני גם על שתי רגליים. זה מה שאומר השם שלי.

- שם? מה זה אומר? – מרוב הבלבול החיות והציפורים השתוקקו.

- אתם באמת לא מבינים? – צייצה הציפור עם הפוף הקטן. – תראו! אני ציצנית ססגונית! כך קרא לי הבן אדם! הוא זה שהמציא את שמי.

- אולי, הבן אדם ימציא לי שם גם? – בעדינות שאלה החיה עם האוזניים הגדולות ואף מוזר.

- שמך – לא אחר מאשר פיל!

- פיל! חי חי! שם נהדר! – הגדול ישר התעודד. – פיל! שמעתם? פיל! – והוא נשף בחדק שלו.

- ולי? מה השם שלי? – לחשה מי שזחלה על האדמה והייתה ממש ארוכה.

- לך? – הבן אדם הביט עליה. – קוראים לך אנקונדה. אין משהו יותר ארוך מנחש.

- אנקונדה... אממ! אני מסכימה. שיקראו לי אנקונדה, - ואנקונדה המאושרת עשתה מהגוף שלה צורה של טבעת.

- תקרא גם לי! תן לי שם! – החלו לבקש כל השאר.

- תעמדו בתור. רק תנאי אחד, לא לדחוף.

והנה כל החיות נעמדו בתור ארוך מול הבן אדם, שקטים וחגיגיים.

הבן אדם הסתכל על כולם, ואז אמר:

- נשר, ג'רפה, ברדלס, קוקיה, קיפוד עם אוזניים...

זה היה כל כך מעניין, כל כך נפלא, שכולם כבר שכחו על מה הם התווכחו.

בזמן הזה הגשם הפסיק. מהשמיים הבהירים השמש הביטה על העולם: הוא היה סקרן, ממה שהבן אדם ימציא.

והאחרון בתור מצא את עצמו הקטן הזה, שחשב שהוא רב כוח.

- ואני? מי אני?

- קוראים לך נמלה.

- אתה יודע אני נורא חזק?

- אתה – הכי חזק בעולם!- והבן אדם צחק.

והנה הפיל נשף שוב פעם:

- אתם זוכרים? אנחנו התאספנו כדי לקבוע מי הכי חשוב. החשוב ביותר צריך להיות הבן אדם. מישהו מתנגד?

מי כבר יכל להתנגד?

והנמלה חשבה: אם לא הבן אדם, החשוב ביותר היה צריך להיות הפיל. והנמלה לא הייתה מתווכחת.

אמת, מפי הנמלה.